

[Statsministeren.]

der også nogle initiativer, nogle byggeopgaver og andre initiativer, som simpelt hen vil virke positivt på beskæftigelsesudviklingen i den kommende tid.

Der har været sagt en del om ungdomsarbejdsløsheden. Jeg kan sige for det første, at der er gjort, og at der fremover vil blive gjort, en ekstra indsats over for ungdomsarbejdsløsheden. Hvis nogle synes, at de forslag, som regeringen har stillet, og som nu ligger til forhandling i arbejdsmarkedsudvalget, ikke er gode nok, så er det ikke fra regeringens side at nye og bedre forslag skal møde modstand; vi vil tværtimod tage meget positivt imod ideer til forbedring af de forslag, vi selv har lagt frem.

Men der er én ting, man må være meget opmærksom på, og det er, at en bekæmpelse af arbejdsløsheden blandt de unge i virkeligheden først er et spørgsmål om at bekæmpe arbejdsløsheden i al almindelighed. Der er altså brug for en fælles indsats på alle områder, der skal fjerne arbejdsløsheden for alle aldersgrupper og altså også for de unge. Det er, ligesom om man vil fremstille det på den måde, at vi gør en hel masse eller i hvert fald noget for alle andre aldersgrupper, men intet for de unge. Der er også ganske mange unge, der er kommet i arbejde i kraft af den generelle indsats for beskæftigelsen bl. a. i byggesektoren, og det mener jeg skal huskes.

Der har igen været nævnt det negative, at efg-uddannelserne er blevet forringede, i hvert fald med hensyn til det økonomiske grundlag, som de unge under denne uddannelse kan oppebære. Jeg forstår, at hr. Knud Jespersen i sin kritik sigtede på det flertal i dette ting, som har gennemført denne forringelse, og jeg er i denne sag rørende enig med hr. Knud Jespersen.

Der var gode anvisninger fra hr. Knud Jespersen. Det, der skal til, er 40.000 boliger om året. Det, der skal til, er flere energibesparelser. Det, der skal til, er flere miljøinvesteringer. Det er sådan noget, der kan skaffe bedre beskæftigelse. Hr. Knud Jespersen og andre i denne sal ved jo, at det lige netop er på alle disse områder, regeringen har sat ind og har lovgivet, i hvert fald i klart positiv retning.

Hr. Knud Jespersen siger også med stor forargelse i stemmen, at der er jo en Store-

bæltsbro, man kan gå i gang med at bygge. Ja men det er da vist ikke regeringen, der har været den største hindring for, at Storebæltsbroens endelige vedtagelse først er sket i fredags. Det var den tidligere socialdemokratiske regering, der i 1973, om jeg så må sige, stod fadder til, at det blev vedtaget, og nu har vi igen fået vedtaget, at Storebæltsbroen skal bygges. Nu drejer det sig altså om, at der ikke er et flertal, der på en eller anden måde hindrer os i at gøre det. Regeringen ønsker det, og nu synes det at være tydeligt, at Storebæltsbroen skal bygges. Det er vedtaget i fredags i dette ting.

Hr. Knud Jespersen anbefalede os også at øge handelen med andre dele af verden. Hertil vil jeg sige, at det er vi egentlig tilhængere af. Når udenrigsøkonomiministeren har været i Kina og andre har været i Mexico og Venezuela og mange andre steder, så har det bl. a. været for at skubbe på, hvor det var muligt, for at få en øget samhandel. Det gælder i øvrigt ikke alene Kina, Mexico og Venezuela, det gælder også, når vi har besøgt Sovjetunionen eller har haft kontakter til de østeuropæiske lande. Vi har gerne set, at der var mulighed for øget handel også med disse lande. Det generelle billede er jo, at en række af de sidstnævnte lande har vi en handel med, men det er i væsentlig grad en handel, der ikke, når man sammenligner import- og eksporttallene, helt er til vores fordel. Ikke desto mindre ønsker vi naturligvis at øge samhandelen også med disse lande.

Hr. Knud Jespersen og senere hr. Gert Petersen var inde på hele spørgsmålet om dansk erhvervslivs konkurrenceevne i forhold til erhvervslivet i udlandet. Jeg mener afgjort, at vi står over for et problem. Der er ingen tvivl om, at dansk erhvervsliv har for store omkostninger, og det drejer sig om at bremse op for denne omkostningsudvikling. Men jeg er på den anden side enig med hr. Knud Jespersen og hr. Gert Petersen, når de understreger, at lønnen ikke er det eneste afgørende. Jeg er nemlig ganske enig i, at den lidt enøjede betragtning, der ofte kommer fra i hvert fald nogle borgerlige partier i dette ting, og som ensidigt skyder på, at det er lønnen, der er den eneste årsag til, at det ikke går så godt, som det skulle, ikke er rimelig, og jeg accepterer meget langt den argumentation, der går f. eks. på